

„Stajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstro-Ogrsko: za celo leto 3 krone, za pol in četrť leta razmerno; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računi naročnino z ozirom na visokost poštne. Naročnino je plačati naprej. Posamezne številke se prodajajo po 6 vin.

Uredništvo in upravnistvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje šte. 3.

Dopisi dobrodosli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (insetov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 4.

V Ptuj v nedeljo dne 27. januarja 1907.

VIII. letnik.

Pozdravljeni!

K 1. zboru „Stajerc“ stranke.

27. prosinca 1907 bo de odločilnega pomena za razvitek napredne in Nemcem prijazne ideje na Slovenskem. Pokriti hočemo poslopje, katerega smo sedem let zidali! Naše delo naj odpira napredku nova pota, tako da bo de šlo seme v klasje in da bo de procvitala misel ljudske samostojnosti ter neodvisnosti!

Pozdravljeni naprednjaki! Z visoko letječimi besedami vas ne pozdravljamo. Prazne besede ne odločujejo ne v političnem ne v zasebnem življenju. Kadili vam ne bodo in risati vam nočemo vraga na steno... Ednostavno vam le ključemo: Pozdravljeni! Kajti dobro vemo, da ste ocenili delo in napravili bilanco in izračunali čisti dobiček — čisti dobiček kulture, napredka, svobodomiselnosti. Pozdravljeni torej naprednjaki!

Zdi se zam, kot da bi izvojevali bitko na krvavem polju. Širno je to polje in nebrojno število sovražnikov... Vzeli so „vero“ v zakup, da jo izrabljajo in zlorablajo v svoje sebične namene. „Narodnost“ peljejo na jeziku, da zatrejo sveto stremljenje pravega naroda po luči in boljši bodočnosti. Solali in izobraževali so se, da postanejo močnejši v boju proti ljudstvu. Ključajo hudiča na pomoč, da bi premagali sleherni pojav napredne misli... Ali poteptali nas še niso, premagati nas ne morejo, — kajti zbrali smo se zopet, da se posvetujemo in da zadoni naš glas še močnejše po zatirani deželi!

Niso nas še poteptali in premagali! A rabili so vsa sredstva. S peklenim žepom so nas hoteli prestrašiti, — ali zamanj je bil njih trud. Mirno pogledjmo nazaj po poti, katero smo prehodili in spomnili se bomo na vse veličanske laži, vse obrekovanje, vse vohunstvo, na zlorabo lece in spovednice in cerkve, na izdajstvo uradne tajnosti, na vse sramotno hujskanje in prekljanje, — spomnili se bomo na vse to in rekli: Res, ko bi bila naša misel slaba, davno bi že morala pogin.

Na morju.

Francosko spisal Guy de Maupassant.

„Časniki so pisali:

Boulogne na morju, 22. prosinca. Piše se nam: Velikanska nesreča je razburila naše mornarje. Ribniško ladjo poveljnika Javelja, ki je hotela priti v pristan, je vrzel veter protih vzhodu in jo razbil. Vkljub pridnemu rešilnemu delu so utonili štiri moške in mali deček. Slabo vreme je še vedno ednako. Ljudje se bojijo novih nesreč.“

Kdo je ribič Javel? Ali je to brat onega, kateremu manjka ena roka?

Ako je potopljenec mož, na katerega mislim, potem je bil že pred osemnajstimi leti priča druge žaloigre, ki je končala ravno tako ednostavno, kakor vsi ti grozni dogodki na valovju.

Starejši Javel je bil takrat posestnik male barčice. Kakor znano, so te barčice za ribištvo kar vstvarjene. Solidno zidana, da se ji ni bilo treba bati nevihte, okrogla, je pisala barčica kakor zamašek po vodi, križala s polnimi jadrami neumorno skozi valovje in vlekla za seboj veliko mrežo v morski globlini, da pobere na dnu ležeče težke morske rake.

Kadar zapiha veter in so valovi kratki, takrat

niti pod tem sovražnim navalom! Kaj smo storili, da nas psujejo in obrekujejo in križajo in proklinjajo? O, veliki so grehi „Stajerca“ in njegove stranke! Branili smo ljudstvu, ko se je hotelo udati prvaški gonji. Povedali smo ljudstvu, da tiči vir vse te hujskarije v osebni dobičkaželjnosti. Pokazali smo madeže tistih, ki so čez druge sodili. In povdarjali smo, da je politikujoče klerikalstvo, ki sanja o večni nadvladi kaplanokratije, najhujše zlo. To so naši „grehi“ in priznamo jih v tej javni spovedi, priznamo jih vsem ljudem, priznamo jih z ponosom in veseljem. Res smo to storili! Prinesli smo kos kulture v to zanamarjeno, najzlobnejšemu klerikalstvu na milost in nemilost prodano ljudstvo; odprli smo pota vesoljni izobrazbi, katere nositelj je danes nemški narod; napravili smo v sedmih letih, kar so druge neklerikalni ali vendar-le prvaške struje zamanj poskušale! In v tem tiči naš ponos: Mi „nemčurji“ smo prodali led farskega je-robstva na Štajerskem in Koroskem, — mi, izdajce slovenstva! smo z lastnimi močmi obrnili ljudstvo pred duševnim poginom!!! Duševno od lakote umrli — opetovano pa tudi telesno! — bi ljudje, ko bi nas zaničevali „nemčurjev“ in „Stajercijancev“ ne bilo! To so naši „grehi“ in teh se ne bojimo...

Pozdravljeni! Naša misel nas vodi in naše delo nas reši! Zatorej se zberemo in določili bomo nov načrt za odpor proti najnasilnejšemu, najbrezobzirnejšemu nasprotniku! In ko pridemo iz posvetovanja domu, — prične nove, zmagovito delo.

Naj živi „Stajerc“! Naj živi napredna naša misel!

Politični pregled.

Državni zbor nadaljuje svoje pridno delo. 18. t. je sklenil postavbo glede trgovstva z vinom. Govorniki so se večinoma veselili dejstva, da odpravi nova postava prodajo umetnega in

prične lov na ribe. Mreža je privezana na dolgem, z železom obkovanem kolu, ki se vrže z dvema vrvmi v vodo; vrvi sta zopet privezani na posebnih kolih.

Javel je imel na barki svojega mlajšega brata, štiri mož in enega fanta. Pri lepem vremenu so odpljuli iz Boulogne.

Ali kmalu je prišel veter, ki je narastel do viharja, pred katerim so morali ribiči bežati. Prišli so do angleškega obrežja, ali divje valovje jih ni pustilo v pristan. Barčica je odpljula nazaj v odprto morje in kmalu so zopet zagledali francosko obrežje. Ali vihar ni odjenjal.

In zopet se je obrnila barčica v odprto morje; možje so bili tega že navajeni, kajti opetovano že so se morali voziti pet do šest dni od enega na drugo obrežje, brez da bi mogli stopiti na suho.

Ko so tretjič v odprto morje odhajali, se je polegel vihar in vkljub visokemu valovju je spustil Javel mreže v morje. Možje so vrgli mrežo čez krov in odvijali težki vrvi. Nakrat je prišla mreža do dna. V tem trenutku je vrgla voda barčico naprej, mlajši Javel se je opetel in njegova roka je prišla med napeto vrv in z železom okovani kol. Poskusil je, vzdigniti vrv, ali težka mreža ni več izpustila. V grozni bolečini je zavpil. Vsi so skočili bližje in poskušali, osvoboditi roko od težke vrvi. Ali zamanj.

„Prerezati moramo vrv“, je rekel eden mornarjev

polovičnega vina. — 19. t. je razpravljala zbornica o regulaciji uradniških plač. — 22. t. je končala zbornica podrobno debato o uradniških plačah. Potem se je sprejel predlog o profesor-skih plačah. Nadalje je predlagal posl. Stojan, naj se reši njuno predlogo o zvišanju duhovniških plač. Proti je govoril posl. Schuhmeier, ali vkljub temu je bila nujnost sprejeta.

Osebnodohodninski davek l. 1905. Po vladnem poročilu je plačalo l. 1905 v Avstriji skoraj 3 milijone ljudi osebno-dohodninski davek (Personaleinkommensteuer); plačalo se je pa 3564 1/2 milj. kron. Čez 200 000 K letnih dohodkov je imelo 326 oseb, med njimi 21 oseb čez 1 milijon dohodkov; eden teh srečnežev je imel celo blizo 10 milj. kron dohodka in je plačal 482.000 K doh. davka. Veliko več, namreč 455 000 je takih oseb, ki so imeli pod 1800 kron letnih dohodkov.

Avstrijske železnice l. 1906. Skupna dolgot vseh avstrijskih železnic je znašala konec l. 1905 okroglo 21.000 kilometrov, to je za 381 km več kot leta 1904. Državnih železnic je bilo 8.192 km, zasebnih pa 12.729 km. Promet se je vzdrževal z elektriko na 87 km, z paro (Dampf) na 10 904 km. Bilo je v tem letu 3.172 postaj (štacijonov), 1.940 postojank (Haltestellen), 3.540 brzojavnih štacijonov, 1.726 poslopj za uslužbence, 3.439 skladišč in 13.058 čavalc (Wächterhäuser). Za zgradbe oziroma vzdržanje železnice se je porabilo čez 58 milijonov K. V prometu je bilo lastnih 6.047 lokomotiv, 86 motornih vozov, 12.854 osebnih vagonov in 130.072 tovarnih vagonov. Za nove lokomotive in vozove se je izdalo čez 1.000 milijonov kron. Vozilo se je na teh železnicah v tem letu skoraj 190 milijonov ljudi. Blaga pa se je zvozilo za blizo 134 milijonov ton (1 tona je 1000 kil). Skupni prometni dohodki so znašali okroglo 732 milijonov kron, skupni izdatki pa 490 milijonov; torej čistega dobička 242 milijonov kron. Število vseh uslužbencev je znašalo 104 870 oseb. Nesreč pa se je zgodilo na železnicah v 2.535 slučajih.

Vojaske dobave. Mali obrtniki (čevljarji,

in potegnili velik nož iz zepa; edino nož bi mogel pomagati. Ali nož bi uničil tudi celi ribiški aparat in mreža je bila veliko denarja vredna, petnajst sto frankov, in je bila last starejšega Javela, ki je zelo gledal na svojo lastnino.

Javel je tudi takoj zavpil: „Ne, ne prereži še, počakaj, obrnimo barko“; in tekel je h krmilu ter obrnil barko. Barka je komaj ubogala, ker jo je sililo valovje naprej.

Javel je padel na kolena; vgriznil se je v ustnice, oči so mu stopile iz glave. Zinil ni ničesar. Brat je prišel zopet; bal se je, da bi kdo vrv prežal in rekel: „Počakajte še; ne prerezajte; izpustil bodem sidro“.

In izpustili so sidro. Barčica se je ostavila, grozna vrv je malo opustila in mrtva roka v krvavi suknji je bila osvobodena.

Mladi Javel je bil kakor zblaznel. Stekli so mu suknjo in videlo se je nekaj groznega — popolnoma zmučnani kos mesa, iz katerega je tekla kri kar curkoma.

Mož je pogledal svojo roko in mrmljal: „Ta je proč“.

Ali ko je napravila kri pravo jezero na barki, zaklical je eden izmed možni: „Povezati moramo žilo, drugače se izkrvavi“.

(Naprej prihodnjič.)

* Sidro — anker.

sedlarji in jermenarji) so dobili od vojaške uprave naročbe za izdelovanje 50.000 parov čevljev v vrednosti 612.000 kron in drugih del v vrednosti 252.000 kron. Ker se je jako veliko obrtnikov oglasilo, bode prišlo na vsakega okroglo 7 parov čevljev (70 kron) in sedlarskega dela za 600 kron. Obrtniki imajo izročiti isvršena dela do 31. avgusta 1907.

Ogerski ministri. Na Ogerskem se je dogajal slučaj, ki označi tamošnje razmere v pravi luči. Junak te igre je minister za pravosodje (!) Polonyi. Mož je po poklicu advokat in po značaju — lump. Že kot navadni advokat si je umazal opetovano svoje roke. Zdaj so prišle pa še vse druge stvari na dan. Prejšnji župan v Budimpešti Halmos je namreč javno povedal, da izrablja minister Polonyi svoje službe v osebne, sebične namene. Z drugimi besedami povedano: Polonyi je goljuf, ki spada v ječo... Kaj storiti? Polonyi ni hotel tožiti. Končno pa je le moral. Zdaj nakrat pa je dal Halmos pismo izjavo, da potegne svoje očitjanje nazaj. Javnost je ostrmela, Polonyi pa je sedel zopet na konju. Ali ne dolgo, kajti drugi dan sta pisala sinova Halmosa vsem časnikom, da je bila dotična izjava izsiljena, da se je pretilo Halmosu z norišnico itd., ako ne preklede, da je torej Polonyi še večji lump, kakor so ljudje začelkomu mislili. Danes še ni znano, kako se bode stvar izvršila. Navajeni smo takih novic od naših osebnih sosedov in zato — počakajmo!

Izseljevanje v Ameriko. Preteklo leto se je povišalo zopet število izseljencev v Ameriko. Prišlo je 1.178.785 izseljencev, od katerih se je moralo pa 12.432 vrniti. Večina izseljencev prihaja iz južne Evrope.

Krvava Rusija. — 22. t. je bilo 2 let, odkar je peljal poševni Gapon trume peterburškega delavstva pred carjevo palačo in odkar je odgovoril car s puškami na prošnje svojih podanikov. Od 22. prosinca 1905 sem divja največja revolucija, kar jih pozna svetovna zgodovina. V tej velikanski revoluciji je bilo nad pol milijona ljudi postreljenih, zaprtih, obešenih in v Sibirijo odgnanih. In boj divja še naprej... Lakota pa razteguje svoje kremplje po celi državi. Po deželi ne najdeš več koščeka kruha; ljudje se hranijo s „kruhom“, katerega delajo iz drevesne skorje, želoda in maha; vlada pa priporoča ljudem, naj si delajo kruh iz moke in ovseve slame; ali tudi tega ni. Obenem se razširja smrtni angel tifusa, — grozna posledica lakote in davi in ubija tisočere teh revežev. Vasi so popolnoma uničene; vse je prodano in snedeno, — 10% ljudi je obolelo od lakote, — 16. so ustrelili ustaši oberstlajntanta Bjelavinceva. Isti dan je skočil dvorni vlak proti Gačini iz „neznanih vzrokov“ iz tira. — 18. t. so se stegli ljudje v Grodno; bilo je 6 kmetov ubitih.

„Štajerc“

je najprimernejši list za inzerate. V „Štajercu“ objavljena

oznanila

o trgovskih zadevah, o obrtniških stvarih, o prodaji in nakupu zemljišč, hiš itd. sploh vsako oznanilo, ki se naj čimbolj v javnosti razširi, — imajo

polni uspeh,

kajti „Štajerc“ je najcenejši in najbolj razširjeni list na Štajerskem in Koroškem.

Vsakdo inzeriraj v „Štajercu“!

Dopisi.

Iz ptujske okolice. Kako naši poslanci za kmetstvo ljudstvo skrbijo, se izvidi iz sledečega: Že nekaj let je minulo od ustanovitvenja „distriktnih okrajev za zdravnike“, za katere, kakor se je takrat naznaniilo, se je občinam tudi bremena plačevanja naložilo. Ali se ta plača res terja in plačuje, nam je neznano; pa toliko nam je znano, da so še danes, posebno v našem ptujskem okraju, skoraj vsi distriktni okraji brez zdravnika. Ubogo kmetstvo ljudstvo si mora v slučaju bolezni, če si z domačimi zdravili ne more ali prav za prav ne sme pomagati, le v dalnjem mestu pomoči iskati; in stroški so veliki.

Mnogokrat pa se še prigladi, da je pomoč prepozna in tudi žalibog, zdravnika ni dobiti. Koliko in koliko ljudstva mora tedaj v najboljših letih, prerano v krstno deželo advandirati. Velika sreča je za ljudstvo, če je v enem ali drugem kraju, taki človek, (dobrotnik) da zna ljudstvu samaritovsko poslužiti. Saj so nam zato tudi nekatere domače zdravilniške knjige na razpolago. Ali temu sredstvu postava nasprotuje. Kolikor več pa še mora ubogega ljudstva prerano iz sveta iti, kjer ni nikakršne pomoči. Krščanska dolžnost terjaa, da bi moral človek človeku pomagati, ako je v sili, pa kaj hoče storiti, če vsigdar ne more in ne sme. Mora se pa reči, da je mnogokrat tudi nemarnost dosti kriva, če si človek, ki je že dalje časa bolan, ne priskrbi zdravnika in če že tudi ima zakaj. Ta pa naj žalostne nasledke sam sebi pripisuje. Nekdaj je bilo v Solnogradu imenitna zdravniška šola, iz katere so izvrstni in pridni praktični zdravniki izhajali, kateri so se tudi v našem okraju naseljevali; pa žalibog! da jih je že vedel neveljavična smrt pobrala, naslednikov pa ni več. Veliko ljudi še toži po njih. Kakšni so bili zdravniki, to ljudstvo najbolje zna, ker jih pogreša. Povsod bi v sedajnem času moral biti doktor; pa kaj, da ti gospodje le raje v mesto potegnejo, na deželo pa nobeden ne gre? Ker si mislijo, ako bo komu potreba, bo že po mene prišel in si znam zato tudi boljše računati kakor na deželi. Ker jim je tudi ne za zlo vzeti, zlasti če človek tudi velike stroške v njihovem šolanju, premisli. Premisliti pa se mora tudi, da je kmetstvo ljudstvo vedel nezmožno, velikih stroškov za zdravnika donasati. Zatoraj pa, kjer se naši zagovorniki ali poslanci, do sedaj niso na ta misel prišli, da bi se v tem tako važnem slučaju za kmetstvo ljudstvo kaj storilo, bi naj za to skrbeli sami in zahtevali, da bi se nekdanja solnogradske zdravniške šole na novo ustvarila, ker ta šola ne stane tako veliko kakor univerza. V te šole bi tudi veliko več udeležnikov prišlo in pomagano bi bilo kmetškemu ljudstvu veliko. Tudi za odgovornega in važnega posla mrtvaških ogledov bi se veiko storilo, ker se ta posel mnogokrat od neizkušenih oseb opravlja. Ko bi človek strahanske muke v slučaju v grobu oživljenega navideznega mrljica premišljeval, bi se mu gotovo morala pamet zmešati. Zatoraj naši poslanci! Vzemite si to važno zadevo k srcu in zahtevajte resno potrebno in zaželjeno pomoč, pa pustite brezkoristne terjatve slovenskih napisov in pečatnikov na stran in držite se le tega, kar je nam v korist in potrebo!

Več kmetov iz ptujskega okraja.

Iz Brežic na Savji. V najslabše sadje se ne zaletavajo ose. Ni torej čuda, da hujskajo tukajšnji prvaki v enomer proti brežiški mestni šparkasi. Tukajšnji pisar prvaskega lista „Pos. straže“ joka in javka, češ da živi ta šparkasa le od depozitnih denarjev; baje celo ve, da je naša okrajna sodnija valed uradnega ukaza iz Gradca prisiljena, svoj denar v tej šparkasi nalogati (vohuna morajo prvaki igrati, kajti namen jim posvečuje sredstva!). Da bi torej šparkasi to žilo podvezal, izmislil si je dopisno omenjenega lističa posebno brihtni načrt. Vse jerofa hujska in šunta, naj bi predlagali pri okr. sodniji, da se naloži denar — ne več v domači, izvrstno peljani, na 37 let obstoječi šparkasi, — temveč pri 2 let obstoječi hranilnici v Krškem na Kranjskem ali pa pri „južno-štajerski hranilnici“ v Celju. Hadirja, zakaj pa ne pri hranilnici sv. Vencelja v Pragi?... Ne vemo, ali je zrasla ta hujskarija na dopisunovem gnoju; morda tiče hvalisani zavodi za to zadevo in si plačujejo umazane časnikarske hlapce, ki agitirajo zanje proti plači... Naravnost očitvidno je hvalisanje tukajšnje posojilnice v škorpionskem lističu prvakov. Bobna se in bobna, ali naš kmet se ne pusti preslepiti od teh „junakov dolgega jezika“. Mirno gre v dotični denarni zavod, ki polaga javno račune, ki stoji pod državnim nadzorstvom in ki daje najrevnejšim med revnimi na najcenejši način pod najnižnejšimi obrestmi personalni ali hipotekarni kredit. Dopisunska duša pa bi rada videla, da bi ljudje napolnili slepo žaklje posojilnice, katera bi potem lepe „kšefte“ z realitetami delala, sokolom rdeče srajce in

robce nakupila itd. Vi jerofi brežiškega okraja, storili bodeste dobro, ako se podučite o računstvu posojilnice, predno ji prinašate svoje denarje! Pogledajte na „Griču“ proti Kranjski, kjer je prišel teči smolnati studenec. Vprašajte enkrat finančne talente posojilnice, koliko obresti nosi nakupnina onih 22 oralov skalnatega zemljišča, katerih se je nakupilo za 45.000 kron?! O dobriku iz „sanatorija“, ki se je sezidal iz starih hlevov in iz „hotela“, ki stoji mirno in zapuščen ob smolnatem studencu, — pa govorimo prihodnjič!

Opazovalec.

Senovo pri Rajhenburgu. Dragi „Štajerc“! Daj nam v nekem kotičku prostora, da se še kaj iz našega črnega brloga skoz časopisje izve, kako živimo itd. Naš župnik Cerjak nas že zopet ljubi, kajti volitve so še sicer daleč, vendar porabi vsa sredstva, da bi panal že zdaj ljudstvo, da naj le to volimo, kar nam bo on rekel. Pri izpraševanju za vel. nočno spoved mu je bila glavna stvar volitev. Tudi kaplane je že dobro „obrihtal“, vsak, zna kmali ko k nam pride, Cerjakovo „flauto“ igrati. Tinče je pa „der Diensthabende“. „Slov. Gospodar“ poroča večkrat po Rajhenburžanih in mi prosti kmetje se le čudimo, kaj vraga, da se nobeden ne zglesi? Mi kmetje dobro vemo, da nas fajmošter le tedaj ljubi, kedar je treba iti volit, ali berjo dati in pa vse kar še ostane na oltar znositi, sam kmet pa naj suhe hruške obira, če jih še ima. Za spovedni listek moraš plačati, za pogreb, krst, poroko itd. enako. Očenaš ne moli nobeden zastonj, le za denar. Za zvonove se še vedno fehta in se trdi, da je še dolg, ko smo vendar mislili, da so že davno plačani. Kadar pa umrješ, se ti pa bode tako zvonilo, kakor tvoj žep dopušča. Za bogatega z vsemi in glasno, manj bogatega z nekaterimi navadno, revnejšemu še manj in beraču nič zvoniti; Boga naj zahvali, da sme biti z navadnimi švarklini zabiti in tu pokopan. Kadar naš fajmošter zve, da ima kateri bolnik ali bolnica še mogoče v kakem „štonfu“ zavezane kake krone ali cekine, gre takoj prav rad sam tege spovedovat, kateri pa nič nima naj pa čaka, saj mu ni hudo in k nogam iti ni lušno, naj se mi voz preskrbi. Pri izpraševanju je fajmošter tudi vabil, naj bi kmetje šli z njim v Maribor 21. t. m. je bilo nekaj zopet gor; nevem kaj zopet kuhajo, rekel je, da je za dva že on vožnjo plačal. Jaz še sicer nisem znotraj Maribora. videl, pa ko bi še mene vzel fajmošter seboj, bi mi vstregel, vsaj bi vedel kje je ta kunstaš in drugi iz tako visoke šole prišel? Dragi „Štajerc“! Odkrito Ti povem, da edini si, ki se lahko Tebi pritožim in prosim Te imej še vedno za naše črnuharje prirojeno „krtačo“, da kadar bode treba, da jih prekrtačiš. Mogo bode uganjal naš Cerjak, kaplani in Tinče, predan boj volitve in obljubim, da naznanim Tebi dragi „Štajerc“ vse, da te gospode svoj čas za ušesa primeš. Da bojo dragi bralci teh mojih vrstic vedeli, kdo da je Tinče, povem še, da je to fajmoštrov brat. On ni bil gluh v črni šoli, pa kunšten pa le je, ker razloči vino od vode in malo devičico od stare košare. Ker ravno po noči čakam, če mi bo skrat kaj denarja prinesel, spomnil sem se še eno. Pred par leti se je neki devici Marijine družbe nekaj pripetilo, namreč da je „krancl“ zgnbila. Pri porodu bilo je treba zdravniške pomoči. Ker valed hud h bolečin je porodnica zelo slaba, zapovedal ji je zdravnik močno mesavo juho užiti. Bl je pa ravno navaden petek in glejte, da je rekla, da rajši umrje kakor danes ko je petek mesno juho jesti! No ta dragica pa ni vedela svoj deviški stan obvarovati, da bi se vedla zapeljivca braniti, bodi si petek ali svetek, kajti po cerkvenih ukazih je bil to prvi greh! Pa danes je vse odpustljiv! Opazovalec.

Sv. Pavel pri Prebaldu. Celjska „Domovina“ je pisarila o svotah, katere pošiljajo pridni Hrvatje iz naprednih dežel domu. No, mi smo tako radovedni, da bi tudi radi vedeli tisto svoto katero morajo pošiljati Slovenci in Hrvatje v tuje dežele za razne izdelke. In zakaj? Ako bi se naselil kakšni tovarnar iz Nemškega ali Angleškega pri nas in nam dal zaslužka, kako bi skočila prvaška svojat po konci! Kako bi letali prvaki dohtarji in farji ob volitvah od hiše do hiše! Delali bi na vse kriplje, da odženejo tovarnarja proč. In ravno v tem sovrastvu do tujca, ki ga gojijo prvaki, leži vir